

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥΜΕΝΟΙ

Ο Μάκ Ντόναλντ.

(Τί λέει ο διάσημος Ούγγρος καρικατουρίστας Λόραν για τὰ... «θύματά» του).

Ο διάσημος Ούγγρος καρικατουρίστας Μιχαήλ Λόραν, ο οποίος θεωρείται ως ένας απ' τούς μεγαλύτερους συγχρόνους γελοιογράφους κ' ο οποίος από ετών έχει εγκατασταθεί μόνιμος στο Λονδίνο, δημοσιεύει σ' ένα μεγάλο αγγλικό περιοδικό τις εντυπώσεις του απ' τη γνωριμία του με διάφορες σύγχρονες προσωποικότητες, των οποίων έχει φτιάξει σκίτσα.

«Τόν Γκάντι, γράφει ο Λόραν, τον ε γνώρισα στο ξενοδοχείο του Λονδίνου, στο οποίο κατέλυσε από τελευταίο του ταξείδι, κατά τη διάρκεια μιας δεξιώσεως που διοργάνωσαν τους τιμήν του οι οπαδοί του. Η δεξίωση αυτή ήταν ή πιο παράξενη κοσμική συγκέντρωση που έχω ιδεί σ' όλη μου τη ζωή.

» Αρχικά νά σας αναφέρω σχετικώς, ότι καθ' όλη τη διάρκειά της βασιλευσε απόλυτη, μιά έντελώς απόλυτη σιωπή, και κανείς δεν έβγαζε τομουνιά απ' τὸ στόμα του. Όλοι οι καλεσμένοι πηγανοερχόντουσαν εδώ κ' εκεί, όπως σὲ κάθε άλλη δεξίωση, μὰ κανένας τους δὲν μιλούσε.

» Ο Γκάντι καθόταν σοβαρός και ρευδωδής, έχοντας τὸ στόμα του πὸ εφημερικὰ κλεισμένο ἀπ' ὄλους τούς ἄλλους. Για μιά στιγμή φαντάστηκα ὅτι, ἂν ἔβλεπε τὸ σκίτσο πὸν εἶχα κάνει χωρίς νά με ἀντιληφθῆ, θά δέκοπτε τὴ σιωπή του. Μὰ γελᾶσθηκα.

» Όταν λοιπὸν τὸν πλησίασα καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ σκίτσο, αὐτὸς τὸ πήρε, τὸ κίτταξε μερικὲς στιγμὲς κ' ἔπειτα μὸν τὸ ξανάδωσε, χωρίς νά βγάλῃ οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα του.

» Περιεργὸ! Όλα τὰ κατὰ καιροὺς θύματα τοῦ κραγνοῦ μου, ὅσας τὸς ἔδειχνα τὰ σκίτσα τους, μὸν ἔλεγαν πάντα κάτι σχετικῶς, τὰ ἐπεδοκίμαζαν ἢ τὰ ἀπεδοκίμαζαν, χαμογελοῦσαν ἢ κατσούφιαζαν. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔκανε τίποτε.

» Τί συνέβαινε λοιπὸν; Ρώτησα τότε κάποιον γνωστὸ μου ἀπ' τούς παριστιαμένους, γιατί βασιλευσε μιά τέτοια σιωπή μέσα στὸ σαλόνι. Μὰ ὅτι κ' αὐτὸς μὸν ἀπάντησε προφορικῶς. Σήκωσε μόνον τὸ χέρι του καὶ μουῦδειξε τὸν ἡμεροδείκτη πὸν ἦταν κορμασμένος στὸν τοίχο. Καὶ ὁ ἡμεροδείκτης ἔδειχνε ὅτι ἦταν Δευτέρα.

» Τότε διὰ μιάς θημηθήκα. Ἡ Δευτέρα εἶνε ἡ ἡμέρα πὸν ὁ Γκάντι τὴν ἔχει καθιερώσει ὡς ἡμέρα σιωπῆς γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐπει, δὲν ἔμαθα τὴ γνώμη του γιὰ τὴν τέχνη μου.

Ο Γκάντι.

» Ο μόνος ἀπ' τούς μεγάλους πολιτικούς τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ ὁποῖου δὲν κατώρθωσα ποτὲ νά κάνω τὸ σκίτσο, ἐπειδὴ δὲν μὸν τὸ ἔπέτρεψε, ἦταν ὁ μακαορίτης Ἀριστείδης Μπριάν.

» Καὶ ὅμως ὁ Μπριάν ὑπῆρξε τὸ εἰννοούμενο θῦμα ὄλων τῶν συναδέλφων μου, στοὺς ὁποίους ἐπότρυσε πάντα πρόβλημα γιὰ νά τὸν σκιστοῦρον.

» Ἐν τούτοις, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου του ταξείδιου στὸ Λονδίνο, ἐπ' εὐκαιρία τῆς Διασκέψεως τῶν Ἐπτά, εἶχε δώσει ἐντολή στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του νά μὴν ἀφήσουν κανένα σκιστογράφο νά τὸν προσεγγίσῃ. Ἡ ἐντολή του αὐτὴ μὰς παραξένεψε ὄλους, γιατί πο-

Ο ποιητὴς Βόλφ.

τέ ὡς τότε δὲν εἶχε σημεῖ, μὸν τοῦ τού-λάχιστον, παρόμοιο πρόγραμμα. Τότε κ' ἐγὼ ἀποφάσισα νά διαφωτίσω τὸ μυστήριον αὐτὸ καὶ μόλις μὸν δόθηκε εὐκαιρία νά κουβεντιάσω μὸν του, τοῦ ἔθεσα ἀπεριφράστως καὶ χωρίς περιστροφῆς τὴν ἐρώτησι:

» — Κύριε Μπριάν, εἶμαι πολὺ, μὰ παραπολὺ περιεργὸς νά μάθω γιατί δὲν μὰς ἀφίνετε νά σὰς σκιστοῦρωμε.

» Τὰ βλεμματὰ του καρφώθηκαν γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἐπάνω μου μὲ ἔκφρασι μετ'αγαλλοχική. Κι' ἔπειτα εἶπε, δείχνοντάς μου συγχρόνως τὸ ταίγρα του:

» — Πῶς θέλετε νά σταθῶ νά μὲ σκιστοῦρον, ὅταν ἡ Μοῖρα μὲ κληγᾶει ἀπ' ὄλες τῆς μεριῆς; Ὅπως θά ξέρετε, στή Διάσκεψι ὄλες ἡ ἐνεργειῆς μου ἀποτυγχάνουν. Καὶ αὐτὸ φυσικά μὸν χαλάει ὄλο μου τὸ κέφι... Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔφερα μὸν ἀρκητὴ προμήθεια τοιγάρων ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ τὰ ταίγρα πὸν ἀγοράζω ἐδῶ στὸ Λονδίνο εἶνε ἑλεεινὰ κ' ἔτσι χαλάει ἀκόμη περισσότερο τὸ κέφι μου. Καθὼς εἶμαι λοιπὸν διπλὰ ἄκεφος, ἡ φυσιογνωμία μου πρέπει νά εἶνε ἀτασία κ' ἂν ἀφήσω νά μὲ σκιστοῦρον καὶ νά δημοσιευθῆ τὸ σκίτσο μου, ὁ κόσμος θά νομίσῃ ὅτι τὴ Γαλλία στή Διάσκεψι αὐτὴ δὲν τὴν ἀντιπροσωπεῖν ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος!...

» Τὸν Ἀγγλο προθυπουργὸ Μάκ Ντόναλντ τὸν σκιστοῦρισα γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἑνα δειπνον εἶχε δώσει ὁ «Ἀγγλοουγγρικός Σύνδεσμος» τοῦ Λονδίνου. Ὅταν ὄλοι οἱ προσκαλεσμένοι κάθησαν στὸ τραπέζι, ὁ κ. Μάκ Ντόναλντ σηκώθηκε γιὰ νά τούς προσφωνήσῃ. Συγχρόνως ἔρριξε μιά ματιὰ γύρω του κ' ἀμέσως τὸ πρόσωπό του, ἄγνωστο γιὰ ποῖο λόγο, πήρε μιά ἔκφρασι σατανικῆς πονηρίας. Αὐτὸ κράτησε μόνον μὰ-δύο στιγμὲς. Ἡ στιγμὲς ὅμως αὐτὲς μὸν ἔφτασαν γιὰ ν' ἀπαθανάτισω τὴν ἔκφρασι τοῦ Ἀγγλο προθυπουργοῦ στὸ σκίτσο πὸν τὸν πήρα.

» Ὅταν τελείωσε τὸ φραγῆτὸ καὶ σηκωθήκαμε ὄλοι, τὸν πλησίασα καὶ τοῦδειξα τὸ σκίτσο. Για μιά στιγμή κατσούφιασε, βλέποντας τὴν πονηρὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. Ἀμέσως ὅμως χαμογέλασε καὶ κουνώντας ἀπειλητικὰ τὸ δάχτυλο, μὸν εἶπε:

» — Ἐσεῖς οἱ καρικατουρίστες εἰσαστε χειρότεροι κ' ἀπ' τὸν φωτογραφικὸ φακὸ. Ὅταν βρισκεται κανεὶς μπροστά σας, πρέπει νάχη τὸ νοῦ του, γιατί μπορεῖ νά παραδώσει στήν αἰωνιότητα τὴν ψυχική του κατάστασι μὰς στιγμῆς.

» Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Ἀγγλος προθυπουργός. Γιατί στὸν καρικατουρίστα δὲν διαφεύγει τίποτε καὶ μπορεῖ νά μαντέψῃ εὐκολάτα τὴν ψυχική κατάστασι κ' αὐτὲς ἀκόμη τῆς ἐνδόμυχης σκέψεως τοῦ ἀνθρώπου πὸν ἔχει ἀπέναντί του.

» Κάτι τέτοιο τοῦ-

Ο Μπριάν.

λάχιστον, μού συνέδη πρό καιρού καί με τόν πρόην Γερμανόν προφητικόν δόκτορα Μπρύνινγκ κατά τή διάρκεια ενός ταξειδιού του στό Λονδίνο. Τόν έβλεπα κάθε μέρα κι' εσχημάτισα ήν εντύπωσι ότι ήταν ήπερβολικά εξαντλημένος από άπνίσις. Τήν εντύπωσί μου αυτή τήν είπα σέ κάποιον άνθρωπο τής ακολουθίας του, ό όποιος θέλησε νά τή διαφωτίσει. 'Αλλά έγω έπέμεινα καί, μά μέρα πού έπλησίασα τόν δόκτορα Μπρύνινγκ γιά νά του δείξω τó σάκισο πού του είχα κάνει, τήν είπα καί στον ίδιο:

— Πώς τό καταλάβατε αυτό; με ρώτησε ξαφνιασμένος;
 — Ένας άνθρωπος πού έχει ως επαγγελματά να μελετά τής φυσιογνωμίας των άλλων, τό καταλαβαίνει εύκολα, του άπάντησα.
 — Έχετε δίκιο. Καλά τό μαντέψατε, μού είπε. 'Αλλά δέν συντρέχει λόγος νά κοινολογήσετε τήν παρατήρησί σας αυτή.
 » Τού τό ύποσχέθηκα κι' εκείνος, εις αντίλλαγμα, έβαλε τήν ύπογραφή του στό σάκισο.

» Τήν ήμέρα πού έγιναν στό Λονδίνο τά έγκαινία τής Διασκεψώς τής Στρογγύλης Τραπέζης (στην όποία, ως γνωστόν, λαμβάνουν μέρος όλοι οι ήγεμόνες των 'Ινδιών), έτυχε νά βρισκομαι κοντά στην Αυτού 'Υψηλότητα τόν 'Αγά Χάν. 'Ο 'Αγάς ήταν στις καλές του και κονδένταζε εύθιμα με τόν Μαχαργιά του Κασμίρ. Γελούσε τόσο πολύ, ώστε τά χείλη του, καθώς άνοίγανε, άφριναν νά φαίνεται μά σειρά από μεγάλα δόντια, πολύ μεγάλα.

» Έλωφελήθηκα λοιπόν τής ευχαρίας καί τόν σκισάφηρα έτσι όπως τόν έβλεπα τή στιγμή εκείνη.

» Όταν τελείωσα τό σάκισο μου, τόν πλησίασα καί τού τό έδειξα. 'Ο 'Αγάς, βλέποντάς το, ξεκαρδίστηκε στό γέλια. Ποτέ μου δέν τόν είδα τόσο εύθιμο όσο τή στιγμή αυτή.

» — Φίλε μου, μού είπε, δέν τό ήξερα κι' ούτε θα τό φανταζόμουν ποτέ, πώς όταν γελώ, είμαι τόσο κομικός. Μού προσέφερες μεγάλες ενδοιάσεις. Σου είμαι εξαιρετικά εύγνώμων. Στο έξης δέν θα ξαναγελάσω...

» Καί γιά νά μού δείξει τήν ευχαριστήσί του, μού άνέθεσε ένα σωρό καλλιτεχνικές παραγγελίες, — ισ όποιες μού έπαύρωσε ήγεμονικώτατα.

» Σ' ένα γεύμα πού δόθηκε άπ' τόν Διεθνή Σύνδεσμο Παλαιολιθολόγων προς τιμήν του διασώμου 'Αγγλου συγγραφέως Ουέλλς, είδα τόν ποιητή Ουίλμπετ Βόλφ νά σιζήται μαινόμενος καί με τά μάτια του γοητευμένα, γιά τήν άξία κάποιου 'Αγγλου ποιητού.

» Φυσικά, έσπευσα άμέσως νά πάρω ένα σάκισο του με τήν έκφρασί αυτή.

» 'Αλλά δέν έτόλμησα νά τού τό παρουσιάσω ό ίδιος. Τό έδωσα σέ κάποιον άλλον νά τού τό δείξει.

» Μόλις τό είδε ό Βόλφ, φώναξε μαινόμενος άκόμη πιο πολύ από πριν:

— 'Ο σκατισσογράφος πού τώκανε αυτό, έχει, φαίνεται, διάθεσι νά φάη καμμά γροθιά στό μούτρω!...

» 'Ωστόσο, ζήτησε νά με γνωρίσει, κι' όταν κάποιος κοινός γνωστός μάς παρουσίασε τόν ένα στον άλλον, ό Βόλφ, άντί τού τυπικού καί στερεοτύπου εχαίρου πολύ, μού είπε:

— Δέν φοβόσαστε μήπως συναντηθούμε κανένα βράδυ σέ κανένα σκοτεινό κι' άπόμειρο δρόμο;

» Γι' αυτό, από τότε, άποφεύγω τή νύχτα τούς σκοτεινούς κι' άπόμειρους δρόμους».

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οί νεώτεροι "Ελληνες και ή πολυτέλεια. "Ένας φιλιπικός κατά τής κομψότητας. 'Ο σπουδαστής πού φέρραγε... δυό ζευγάρια παπούτσι! Τό σκάνδαλο των γαλετσών. 'Ο Μισούλης και οι ξένοι αξιωματικοί του ναυτικού. Πώς τούς έτρεμκράτησε. Τό βρεέλι με τό μπαρούτι. Φεύγεστε νά φεύγουμε!..., κ.τ.λ.

Στά παλαιότερα χρόνια, πρό 70—80 έτών άκόμα, ή πολυτέλεια έθεωρείτο στον τόπο μας έγκλημα άσυγχώρητο, πρόκλησις και προσβολή κατά τόν άλλον πολίτην.

Σ' ένα λόγο πού εξεφώνησε τήν έλοχή αυτή στό Γιάννενα ό Ιατρός Βάγιας — γινός ή έγγονος του περιφήμου Θανάση Βάγια — κατέκρινε άυστηρά τήν πολυτέλεια, τήν κομψότητα και τήν επίδειξι του πλούτου.

«Έξω, είπε, έναν 'Ηπειρώτη σπουδαστή στην 'Αθήνα, γινώ φτωχής Γιαννάτσισας, πού ντύνεται κατά τρόπο σκανδαλώδη. Φοράει άκόμα, όταν βγαίνει έξω... δυό ζευγάρια παπούτσι, έκ των όποιων τό ένα, τό έξωτερικό, εινε από όεσμα λεπτό πού λάμπει έντυφλωτικώς!...».

Μαντεύετε βέβαια τί έννοιά ό άρελής 'Ηπειρώτης ιατρός, γράφοντας περί δυό ζευγαριών υποδημάτων. 'Έννοιά άπλουσταία τίς γαλτσές!

Φαντασθείτε πια τί θάλεγε ό χριστιανός αυτός, άν ζούσε σήμερα στην 'Αθήνα...

Κάποτε ό ναύαρχος του έννομένου στόλου των Διναμέων πού είχε έρθει νά βοηθήσει τήν 'Ελληνική 'Επανάστασι, θέλησε νά σκαρώσει μία φάρασα εις βάρος του περιφήμου θαλασσομάχου 'Ανδρέα Μισούλη. Ίσως γιά νά γέλαση άπλως, μά ίσως και γιά νά τόν ταπεινώσει. 'Εκάλεσε δηλαδή άπάνω στη ναυαρχίδα του τόν 'Ελληνα ναύαρχο γιά νά γευματίσουν μαζί, αλλά τή στιγμή πού εκίνονος ανέβαινε τή σκάλα, έντιμωσκόρησαν ξαφνικά όλα μαζί τά τριβόλια του πλοίου, σέ τρόπο πού δολιχλήρη ή ναυαρχίς νά τρανταχτή άπ' τόν φοβερό κρότο.

'Ο 'Υδραϊός ήρωας δέν ταράχτηκε καθόλου άπ' τό άστέιο αυτό. Τό άλλο βράδυ όμως, θέλοντας νά άντιπαδώσει τά ίσα, προσκάλεσε κι' αυτός όλους τούς ξένους αξιωματικούς άπάνω στη γαλέρα του, όπου είχε στρώσει ένα μεγάλο τραπέζι κι' είχε τοποθετήσει ισάριθμους με τούς προσκεκλημένους καρέκλες. 'Επάνω, κι' άκριβώς στη μέση του τραπέζιού, είχε βάσει ένα βαρέλι άνοιχτό από πάνω και γεμάτο μπαρούτι. Τό μοναδικό αυτό, αλλά και τόσο άκατάλληλο στόλισμα του τραπέζιού, κίνησε τήν περιέργεια και τήν καχυποψία των ξένων αξιωματικών.

— Τί πράγμα εινε αυτό, κατεπάνω; ρώτησαν τόν Μισούλη. Μήπως τό έχεις γιά άνθοδοχείο τό βαρέλι αυτό;

— 'Όχι, άπάντησε άδιαφορα τάχα ό Μισούλης. Τό βαρέλι αυτό εινε γεμάτο μπαρούτι.

— "Όχι δά!... Δέν πιστεύουμε νά θέλης νά μάς ταισις με μπαρούτι άπόψε!...

— Κάθε άλλω, άπάντησε ό Μισούλης, κι' έδωσε διαταγή νά σερβιριστή τό βραστό ψάρι.

Οί αξιωματικοί κάθησαν γύρω στο τραπέζι, μά άνήσυγοι πάντα πως κάποιος κίνδυνος τούς άπειλούσε. 'Υποψιαζόντουσαν ότι κάποιο πολύ άσχημο άστέιο θα τούς σκάρωνε ό διαβολεμένος εκείνος θαλασσινός.

— Μά δέν έχει φώς, κατεπάνω; "Η θά φάμε με τό φώς του φεγγαριού; ρώτησε τόν Μισούλη ένας άπ' τούς ξένους αξιωματικούς.

'Ο Μισούλης τότε άτάραχος τράβηξε ένα κερί, τό άναψε και τό έμψηξε μέσα στο μπαρούτι του βαρελιού, λέγοντας:

— Σέ μωή ώρα θα μάς φέρουν και 'Αγιουμανρίτικο κρασί. Τρώτε με τή ήσυχία σας...

"Υστερα άπ' αυτό όμως καταλαβαίνετε πια καθέννας τί συνέδη. Οί ξένοι αξιωματικοί σκρόθησαν όλα επάνω όχρωι και κατατρομαγμένοι, έτοιμοι νά τό κόψουν λάσπη. Προτιμούναν τή ντροπή τής φυγής, παρά νά τιναχτούν στον άέρα.

Μά ό Μισούλης ήταν καλόκαρδος. Κι' άφού Ικανοποιήθηκε γιά τήν τρομάρα πού τούς προξένησε, έσβυσε τό κερί, διάταξε νά πάρουν άπ' τό τραπέζι τό βαρέλι με τό μπαρούτι και τό γεύμα συνεχίστηκε εύθιμα.

'Ο 'Ανδρέας Μισούλης.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΩΜΕΘ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

'Ο στρατηγός Δραγομύροφ είχε τήν Ικανότητα νά εμπνέη τέτοιον θρησκευτικό σεβασμό στον τσαρικό στρατό, ώστε έπωνομάστη ό Μωάμεθ των Ρώσων.

'Ιδού μερικά έθρηνα άπ' τή στρατιωτική... καθήχησι του στρατηγού Δραγομύροφ:

— 'Εκείνος πού φοβάται, θα νικηθή.

— Νά μάχεσαι με έπιμονή ποτέ νά μήν ήτοχωρήσ; Έσπασε ή λόγχη σου, χτύπα με τό κοντάκι' έσπασε κι' αυτό, άρχισε με τίς γροθιές' κουράστηκαν τά χέρια σου, δοκίμασε με τά δόντια σου.

— 'Η σφαίρα πολλές φορές χάνει τόν στόχο της, ή λόγχη ποτέ. 'Η σφαίρα εινε τρελλή, ή λόγχη εινε γενναία.

— "Όταν όμηθούν τρεις έναντίον σου, τόν πρώτον πυροβάλησέ τον, τόν δεύτερον λόγχισέ τον, τόν τρίτον χτύπα τον στο κεφάλι με τό κοντάκι.

— 'Ο Θεός προστατεύει τόν γενναίο.

— 'Ο Θεός προστατεύει τόν γενναίο.

